

Εορτάστηκε στη Νάουσα η Κυριακή της Ορθοδοξίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Την Κυριακή της Ορθοδοξίας 8 Μαρτίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου Ναούσης.

Στο τέλος τέλεσε την καθιερωμένη τελετή της Κυριακής της Ορθοδοξίας και αμέσως μετά Δοξολογία επί τη επετείω της ενάρξεως της Επανάστασεως του 1822 στην πόλη της Νάουσας.

Μετά την Θεία Λειτουργία στον αύλειο χώρο του Ιερού Ναού παρουσία των τοπικών πολιτικών και στρατιωτικών αρχών πραγματοποιήθηκαν τα αποκαλυπτήρια του μνημείου για την επέτειο της ενάρξεως της Επανάστασεως του 1822.

Για τις φωτογραφίες πατήστε [ΕΔΩ](#)

OrthodoxiasNaousa2020 3

Image not found or type unknown

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

«Σαρκός τό έκτύπωμα ἀναστη-λοῦ-ντές σου, Κύριε, σχετικῶς ἀσπαζό-μεθα, τό μέγα μυστήριον τῆς οἰκονομίας τῆς σῆς ἐκδη-λοῦ-ν-τες».

Πρώτη Κυριακή τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί τόν πένθιμο χαρακτήρα τῶν προηγου-μένων ἡμερῶν διαδέχεται ὁ πανηγυρικός τῆς σημερινῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τή νί-κη τῆς πίστεως κατά τῆς ἀπιστίας, τή νίκη τῆς ἀληθείας κατά τοῦ ψεύ-δους, τή νίκη τῆς εὐσεβείας κα-τά τῆς ἀσεβείας, ἀνα-μιμνη-σκό-μενη τήν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν της εἰκόνων τήν πρώτη Κυριακή τῶν Νηστειῶν τοῦ ἔτους 843 καί τήν ἀπόφαση τῆς Ζ΄ Οἰ-κου-μενικῆς Συνόδου γιά τήν τιμη-τική προσκύ-νησή τους ἀπό τούς πιστούς, οἱ ὁποῖοι ἀποδίδουν μέ αὐτήν τιμή στό εἰκονιζόμενο ἱερό πρόσωπο.

Ἡ Κυριακή ὅμως τῆς Ὁρθοδοξίας δέν σηματοδοτεῖ ἀπλῶς τό τέλος μιᾶς μακρόχρονης διαμάχης στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Δηλώνει καί ὁμολογεῖ περίτρανα ἀνά τούς αἰῶνες τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας στό μέγα μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας, ὅπως ψάλλει σή-μερα καί ὁ ἱερός ὑμνογράφος. Δηλώνει καί ὁμο-λο-γεῖ τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ Χριστός δέν ἔλαβε μόνο μορφή ἀνθρώπου, ἀλ-λά ἀνέλαβε ὀλόκλη-ρη τήν ἀνθρώ-πινη φύση ἐκτός ἀμαρ-τίας.

Καί αὐτή τή φύση, πού ἔφερε ἀσυγχύτως μαζί μέ τή θεία, τήν ἀνακαίνισε μέ τή σταυ-ρική του θυσία καί τήν ἀνέστησε ἀπό τόν θάνατο πού τῆς προκάλεσε ἡ ἀμαρ-τία μέ τήν Ἀνάστασή του. Καί ἀκόμη τήν ἐτίμησε σέ ὕψιστο βαθμό ἀναλαμβάνοντάς την μαζί του στόν οὐρανό κατά τήν ἡμέρα τῆς ἐνδόξου Ἀναλήψεώς του.

Αὐτό εἶναι τό βαθύτερο περιε-χό-με-νο καί νόημα τῆς σημερινῆς ἡμέ-ρας, τό ὁποῖο ἐκφράζει ἡ τιμη-τική προσκύνηση τῶν ἱερῶν λειψάνων καί τῶν ἱερῶν εἰκό-νων. Καί γι' αὐτό ἐμεῖς οἱ ὀρθό-δοξοι δέν προσκυνοῦμε τιμητικά μό-νο τήν ἱερή εἰκόνα τοῦ Κυρίου μας, ἀλλά καί τῆς Παναγίας Μητέ-ρας του καί τῶν ἐκλεκτῶν δού-λων του, τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλη-σίας μας. Διότι καί αὐτοί μέ τόν ἀγώνα καί τό μαρτύριό τους ἀλλά καί μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ἐπέτυχαν τόν ἀγιασμό

τῆς ἀνθρωπίνης τους φύ-σεως, τόν ἀγιασμό τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματός τους, ὥστε νά μετα-δίδουν τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί σέ μᾶς τούς πιστούς πού ἀποδί-δου-με τόν σεβασμό μας στίς ἱερές εἰ-κόνες καί τά τίμια καί χαριτόβρυ-τα λεί-ψανά τους.

Ὅμως ἡ πίστη αὐτή τῆς Ὁρθο-δόξου Ἐκ-κλησίας μας σχετικά μέ τίς ἱε-ρές εἰκόνες καί τήν τιμητική προ-σκύνησή τους δέν εἶναι ἀπλῶς μία δογματική λεπτομέρεια. Εἶναι μία ὑπαρξιακή βεβαιότητα γιά τόν κά-θε ἄνθρωπο, γιά τόν κάθε πι-στό. Διότι ὁ Θεός δέν ἐτίμησε τόν ἄν-θρωπο μόνο δημιουργώντας τον κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσή του· δέν τόν ἐτίμησε μόνο ἐμφυ-σώ-ντας του τή θεία πνοή, ἀλλά τόν ἐτί-μησε προσλαμβάνοντας διά τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριά-δος, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-στοῦ, τήν ἀνθρώπινη σάρκα καί τήν ἀνθρώπινη φύση, καί θεώ-νοντας την μέ τήν ἐν σώματι εἰς οὐρανοῦς ἄνοδό του.

Ἀπό τήν τιμή αὐτή, τήν ὁποία ἔδω-σε ὁ Χριστός στήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη, ἀπορρέει καί ὁ σεβασμός τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, τόν ὁποῖο ὀφείλουμε καί νά προστα-τεύ-ουμε καί νά ἀποδίδουμε. Καί ἕνα ἀπό τά σημαντικότερα στοι-χεῖα αὐτοῦ τοῦ σεβασμοῦ καί αὐ-τῆς τῆς τιμῆς τοῦ Θεοῦ πρός τόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἐλευθερία του, ἡ φυσική καί ἡ πνευματική, ἡ ἐλευ-θερία του ὡς δικαίωμα αὐτοδια-θέ-σεως τοῦ σώ-ματος καί τῆς ψυχῆς του, ἡ ἐλευ-θερία του ὡς ἐλευθερία ζωῆς καί πίστεως.

Αὐτήν τήν ἐλευθερία διε-κ-δί--κη-σαν καί οἱ πατέρες μας, ὅταν τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 1822, συγκεντρωμένοι στόν ναό τοῦ με-γαλομάρτυρος ἁγίου Δημητρίου, ζήτησαν τήν εὐ-λογία τοῦ Θεοῦ γιά νά ξεκινήσουν τόν ἀγώνα γιά τήν ἀπελευθέρωση τους ἀπό τόν πολύ-χρονο τουρκικό ζυγό· γιά νά διεκ-δικήσουν τό δικαίωμά τους νά ζοῦν ἐλεύθεροι καί χωρίς φόβο, νά λατρεύουν τόν Θεό καί νά ὁμο-λογοῦν τήν πίστη τους, νά ὁμι-λοῦν ἐλεύθερα τή γλώσ-σα τους καί νά τή διδάσκουν στά παιδιά τους μαζί μέ τήν ἱστορία καί τίς παραδόσεις τοῦ Γένους μας.

Γνώριζαν ὅτι τό ἐγχείρημά τους ἦταν παράτολμο. Γνώριζαν ποιές θά ἦταν οἱ συνέπειες μιᾶς ἀπο-τυ-χίας, ἀλλά δέν δίστασαν. Μέ πίστη στόν Θεό καί μέ τή βεβαιό-τητα ὅτι ἀγωνίζονται γιά τό δί-καιο καί ὁ Θεός θά εὐλογῆσει τήν προσπά-θειά τους, ξεκίνησαν ἕτοι-μοι καί νά θυσιασθοῦν γιά τήν πί-στη στόν Θεό καί γιά τήν ἐλευ-θερία τῆς πα-τρίδος τους.

Τό παράδειγμά τους, παράδειγμα πίστεως καί ἐλπίδος στόν Θεό, πα-ρά-δειγμα γενναιότητος καί θάρ-ρους, εἶναι πάντοτε ἐπίκαιρο καί ὀφείλει νά μᾶς ἐμπνέει ὅλους, ἰδι-αιτέρως, ἐπιτρέψτε μου νά πῶ, τήν κρίσιμη αὐτή ἐποχή καί περίοδο τήν ὁποία διέρχεται ἡ πα-τρίδα μας.

Ὅλοι εἴμεθα θεατές ὅσων γίνονται στά σύνορα τῆς πατρίδος μας. Ἡ πίστη μας

στόν Θεό αλλά και ή αγάπη για τήν έλευθερία τήν όποία όλοι δικαιούνται εΐναι δεδομένη, γι' αυτό και έχουμε ύποχρέωση νά προσευχόμεθα στόν Θεό νά ενισχύει και τόν στρατό και τήν άστυνομία πού φυλάσσουν τά σύνορα τής πατρίδος μας, όχι γιατί δέν θέλουμε άνθρώπους, δέν θέλουμε άνθρώπους πού ζοϋν τά προβλήματά τους, όπως τά έζησε και ό δικός μας λαός, αλλά γιατί πρόκειται για μία τακτική άλλοτριώσεως και άλλοιώσεως και τής έθνικής μας συνειδήσεως και τής ίδιης τής πατρίδας μας από άνθρώπους ξένους όχι μόνο πρός τήν πατρίδα μας αλλά και πρός τά έθνη μας και πρός τήν πίστη μας και πρός τήν άνθρώπινη άξία. Πρέπει, λοιπόν, νά εΐμεθα έν έπιφυλακή και έν προσευχή, οϋτως ώστε ό Θεός νά φωτίζει και τούς κρατοϋντες αλλά και αυτούς οι όποιοι άγωνίζονται εκεί μέ κάθε θυσία για νά χαρίζουν σέ μās αυτή τήν έλευθερία, τήν όποία μέ τόσους κόπους και μέ τόσους πόνους μās παρέδωσαν οι πατέρες μας.

Γι' αυτό και άς προσπα-θοϋ-με και άς άγωνιζόμεθα και έμεΐς πάντοτε μέ έμπι-στο-σύνη στόν Θεό, όπως και οι πα-τέρες μας, για νά διαφυλά-ξουμε και τήν πίστη και τήν έλευ-θερία ως άτομα και ως έθνος. Και ό Θεός νά εΐναι, άδελφοί μου, μαζί μας.